

Ansaitsematon armo

Septuagesimasunnuntai aloittaa noin seitsemänkymmenen päivän matkan kohti pääsiäistä. Paastonaikaa edeltävien sunnuntaiden, paastonajan sunnuntaiden ja hiljaisen viikon kautta kuljemme tyhjälle haudalle ja ylösnousemuksen ihmeen äärelle. Pääsiäinen on kirkkovuoden suurin juhla, jonka odotus alkaa jo nyt. Juhlaa edeltää aina valmistautuminen, ja koska pääsiäinen on niin tärkeä juhla, myös sitä edeltävä valmistautumisaika on pitkä.

Jeesuksen ajan työnvälitystoimistona toimi kaupungin tori. Siellä työtä vailla seisoskelivat aamuvarkaisesta jopa iltahämärään saakka. Viinitarhan isäntien tai muiden tilapäistä työvoimaa tarvitsevien työnantajien piti vain mennä torille ja palkata tarvittava määrä sopiviksi katsomiaan työmiehiä palvelukseensa.

Sunnuntain evankeliumissa, Jeesuksen vertauksessa viinitarhan työmiehistä, kaikki etenee tavanomaisia latuja siihen saakka, kunnes tähdet syttyvät taivaalle ja koittaa palkanmaksun aika. Palkanmaksun yhteydessä kaikki näyttää menevän jotenkin eriskummallisella tavalla. Viimeisenä työhön tulleet saivat asettautua jonoon aamusta asti uurastaneiden edelle, ja tätäkin oudompaa on se, että kaikille maksetaan täsmälleen sama palkka, yksi denaari. Kaksitoistatuntisen työpäivän tehneet ja vain yhden tunnin illalla ahkeroineen ovat viinitarhan omistajan silmissä täysin samassa asemassa. Tästä syntyi työmiesten kesken, ymmärrettävistä syistä, aikamoinen mekkala. Eihän tällaista epäoikeudenmukaisuutta voi mitenkään hyväksyä. Vain tunnin työtä tehneet olivat isännän jalomielisyydestä toki iloissaan, mutta pitkän työpäivän uuvuttamat olivat nyreissään ja pettyneitä. Heidän mielestään palkan ja työn määrän olisi pitänyt vastata toisiaan. Jokaisen olisi pitänyt saada ansionsa mukaan.

Jeesuksen vertauksessa viinitarhan työmiehistä herättää ihmetystä, kenties jopa pahennusta, nimenomaan se, että eri työstä maksetaan kaikille sama palkka, mutta juuri niin Jumala toimii. Hän ottaa luokseen ja yhteyteensä ne kaikkein viimeisimmätkin: ansiottomat, heikot ja kelvottomat. Jumalan valtakunnassa vallitsee armon, ei ansioiden, laki.

Armo on ansiotonta, lahjaksi saatua rakkautta, joka on tullut ihmisen osaksi kasteessa. Armo on Jumalan hyvä tahto luomaansa ihmistä kohtaan. Armon suunta on aina ylhäältä alas, Jumalasta ihmiseen. Armo on lahja, jonka ihminen voi vain ottaa vastaan. Mitään vastapalvelusta emme voi Jumalalle tehdä. Vastapalvelukset, rakkauden teot, on tehtävä toinen toisillemme, lähimmäisillemme lähellä ja kaukana.

Lea Karhinen

*Kirjoitus on julkaistu Länsi-Saimaan Sanomissa
13.02.2025*